

Deixar un lloc de treball segur i començar una empresa per compte propi, amb tots els riscos que això comporta, és una decisió difícil. Ramon Esteve Abad es va decidir a fer-ho quan tenia prop de quaranta anys: **"Mentre estava treballant com a director administratiu en una empresa de diamants industrials em vaig anar endinsant en el camp de l'assessoria fiscal. Combinava la feina a l'empresa amb la tasca d'assessorament, i aquest últim àmbit va agafar més importància perquè omplia més les meves inquietuds. Era un camp més ampli, que em mostrava unes perspectives de futur més interessants. No em va ser fàcil deixar l'empresa perquè jo ja tenia una família, unes responsabilitats, i el risc d'un negoci propi és molt gran. A casa, sempre hem pres les decisions conjuntament, i la meva esposa va dipositar tota la confiança en mi des del principi. Així ens vam decidir a fer el pas definitiu."** Tot i el suport de la família, imprescindible, els dubtes encara no s'havien esvaït. En Ramon recorda perfectament com va adonar-se que la seva decisió era la correcta: **"Quan ja havia pres la determinació, un dels clients més importants em va proposar d'integrar-me en la seva empresa. Aquesta proposició, que en un moment determinat em podria haver fet molta il·lusió, llavors es va convertir en un problema. En vam anar parlant fins que aquest empresari em va dir que s'ho havia repensat. Creia que si entrava a formar part de la seva societat la meua visió seria molt semblant a la seva i a la del Consell. En canvi, si em mantenia a una certa distància, com a assessor extern, podria veure les coses des de perspectives que no es captaven des de dins de l'empresa. Això em va confirmar que el meu projecte era viable."**

De les reserves inicials ha passat a la satisfacció completa. L'assessoria segueix una evolució creixent i els seus tres fills són els seus companys de feina. Julina Esteve Castellar va estudiar empresarials; el seu germà Josep M., econòmiques, i en Ramon va fer la carrera de dret. **"Vam estudiar aquestes carreres per iniciativa pròpia. No hi havia un projecte preestablert d'empresa familiar. Amb el temps, el pare es va replantejar el futur del despatx i ens va preguntar quines eren les nostres intencions. Evidentment, a nosaltres ens feia molta il·lusió integrar-nos a l'assessoria perquè és una empresa que va endavant. Per això hi vam entrar a formar part."**

Ara són un equip que funciona a la perfecció. Per tal d'arribar a la total integració dels seus fills, en Ramon pare va retardar la seva jubilació: **"Treballar amb els fills i veure'ls cada dia t'aporta nous al·licients. Per altra banda, també calia aconseguir que els clients assumissin la nova situació. Nosaltres actuem com a confessors i al client no li agrada haver de canviar d'interlocutor. Era imprescindible que els clients fessin extensible la confiança que havien dipositat en mi cap als meus fills. Ho vam anar fent a poc a poc, i crec que, ara, confien plenament en tot l'equip perquè veuen que hi ha una unió entre nosaltres."**

Amb la integració dels fills; el despatx guanya en prestacions, i tant el tema econòmic com el jurídic estan plenament resolts per gent de

confiança. **"Ens vam adonar que els clients no tan sols esperaven l'assessorament; també volien que els facilitéssim la resolució pràctica. Tot i així, per a nosaltres, el més important és el servei d'assessoria, el vendre idees i consells."** Han dividit la firma en diversos departaments especialitzats per a poder oferir qualsevol servei que se'ls demani. Els seus clients tenen necessitats molt diverses, des dels qui només cerquen un consell específic fins als qui sol·liciten un assessorament i una gestió totals. S'han sabut adaptar a cada client a través del rigor professional. I és que la professionalitat és una de les seves premisses i així és com la nova generació veu el futur: **"S'ha de tendir a la professionalització, perquè hi ha coses que requereixen un alt grau de coneixements, no únicament intuïció. Així com les empreses familiars han d'estar dirigides per especialistes, nosaltres també hem d'arribar al màxim grau de professionalitat, i som conscients que, en el nostre camp, és molt difícil. L'Administració pública lleis a un ritme vertiginós. Per aquest motiu mantenim una formació continuada que comença amb l'estudi de la normativa nova dins el nostre gabinet, i inclou els contactes amb altres professionals tant del despatx com de l'Associació Espanyola d'Assessors Fiscals, de la qual som membres."**

Els canvis que ha sofert l'Administració des de fa uns anys són realment importants. Quan en Ramon pare va començar, en el camp de l'assessorament els impostos es pagaven per convenis i avaluacions globals; ara, en canvi, es tributa en base a la comptabilitat. Ell coneix prou bé els problemes de l'Administració actual: **"Jo crec que ha millorat en bastants coses però n'hi ha que continuen igual o pitjor. Em sento decebut en el tema de les inversions. La gent no té incentius per a muntar una empresa perquè aquesta tendeix a descapitalitzar-se, s'hi ha d'estar constantment invertint, i no es reben gaires ajudes per part de l'Administració."** De la mateixa manera, també ha canviat l'actitud dels directius: **"Les empreses s'han adonat que havien d'entrar dins d'un ordre. Això ha requerit una gran metamorfosi perquè s'ha passat de no controlar res a portar una comptabilitat exhaustiva, la qual cosa demana un canvi important de mentalitat. Els empresaris s'han conscienciat i han preguntat als professionals. Jo crec que la tasca dels assessors ha esdevingut molt important en aquest àmbit. La nostra feina ha estat, i és, estudiar i aplicar la llei de la millor manera que creiem. Nosaltres aconsellem el client sobre allò que és correcte, i això no ha estat prou reconegut."**

L'actitud dels empresaris ha evolucionat molt però l'Administració encara és un soci que només va a beneficis, i pagar impostos no agrada a ningú. **"Quan parlem d'impostos, ja comencem per un principi equivocat. Parlar d'un impost és parlar d'una obligació. És un problema de nomenclatura, però és un matis important. Al nostre país, tradicionalment es parlava de contribució, i el rerefons és molt més positiu que no pas el d'imposició. Si poguéssim arribar a la conclusió que els diners que aportem són una contribució a la societat, desprendre-se'n seria més fàcil."**

“S’ha de tendir a la professionalització, perquè hi ha coses que requereixen un alt grau de coneixement, no únicament intuïció”

Ramon Esteve Abad i Julina, Josep Maria i Ramon Esteve Castellar - Barcelona (Barcelonès)